

LÄHIKUVA JA SUOMALAINEN ELOKUVAKESKUSTELU

On mielenkiintoista alkaa toimittaa *Lähikuvaa*. Viimeisten vuosien aikana lehti on vähitellen muutunut Turun Elokvakerho ry:n monistemuotoisesta jäsenjulkaisusta Suomen Elokvatutkimuksen Seura ry:n, Varsinais-Suomen Elokvakeskus ry:n ja Turun Elokvakerho ry:n yhteiseksi valtakunnalliseksi (ja osin jo kansainvälisiäkin rajoja koetelevaksi) elokuva-, televisio- ja videotutkimuksen erikoisjulkaisuksi. Painoasun ja julkaisijapohjan muutosten myötä *Lähikuva* on vähitellen myös saavuttanut yhä laajemman lukija- ja kirjoittajakunnan.

Näistä merkittävistä muutoksista huolimatta tärkein kehitys on kuitenkin tapahtunut *Lähikuvan* sisällössä ja julkaisupolitiikassa. Samalla kun Suomessa on kehittynyt kansainväliseen tutkimukseen kantaa ottava ja siihen liittyvä oma elokvatutkimuksemme, on käynyt yhä ilmeisemmäksi, että maastamme on kuitenkin puuttunut selkeästi elokvatutkimukselle omistautunut julkaisu. Tämän puutteen *Lähikuva* on täyttämässä.

Voisimme tietysti ajatella, että sellaiset lehdet kuin *Tiedotustutkimus*, *Filmihullu* tai *Synteesi* olisivat yhdessä hyvin riittäneet vasta kasvavalle elokvatutkimuksellemme. Pitäneekin paikkansa, että näihin lehtiin olisi voinut (sekä voi ja pitää edelleenkin) kirjoittaa myös elokvatutkimuksellisia artikkeleita, mutta vaikeutena olisi voinut olla oman identiteetin häilyminen. Eli jos väline on lainkaan viesti, niin voi olla ongelmallista, että omaa ”minäänsä” etsivän tutkimusalan keskustelu käytäisiin julkaisuissa, jotka määrittäisivät tälle keskustelulle merkitykset tai kontekstin, joita se ei välttämättä alussa haluaisi. (Tässä suhteessa näkisin tilanteen olevan analoginen suomalaisen naisyttimukseen kanssa, eli ymmärrän hyvin *Naistutkimus* -lehden tarpeellisuuden eri tieteenalojen omista lehdissä käytävän keskustelun täydentäjänä.)

Kyse on elokuva-, televisio- ja videotutkimuksen

kannalta myös siitä, että ennen kuin voi alkaa käydä mielekästä dialogia esimerkiksi tiedotustutkijoiden kanssa, täytyy olla olemassa oma identiteetti ja jonkinlaiset — mieluiten häilyvät — rajat, joiden perustalta voi ruveta keskustelemaan niiden rajojen ohi ja yli. Tämän funktion *Lähikuva* osaltaan täyttää, koska se mm. mahdollistaa tieteenalan spesifien tutkimuksellisten kysymysten erittelyn, tarkastelun sekä niistä keskustelun julkisesti. Näin lehti myös täydentää omalla linjallaan ja julkaisupolitiikallaan suomalaisen elokvakirjoittelun kenttää asemansa vakiinnuttaneiden lehtien (*Tiedotustutkimus*, *Synteesi*, *Filmihullu*, *Peili*, *La Strada*) rinnalla.

Lähikuvan uutena vastaavana toimittajana toivon voivani edelleen jatkaa toimituskuntamme jäsenenä ja kirjoittajiemme kanssa *Lähikuvan* kehittämistä elokvan, television ja videon tutkimuksellisia ja tieteellisiä kysymyksiä mahdollisimman monipuolisesti tarkastelevaksi julkaisuksi. Erityisesti toivoisin, että *Lähikuva* voisi tulevaisuudessa ottaa (valtalinnan elokvatutkimuksen rinnalla ja ohella) myös huomioon Suomessa paljolti sivuun jääneen marginaalisten ryhmien elokvan sekä siihen liittyvän teorian ja tutkimuksen (vaikka olenkin tietoinen, että toive saattaa tutkimuksemme nykyisessä suunnan etsimisen vaiheessa olla vielä hieman ennenaikainen).

Lopuksi haluan kiittää edeltäjäni **Hannu Salmea** hänen työstään *Lähikuvan* edestä. Hannu Salmen pitkäaikaista (hän oli mukana lehden toimittamisessa jo ennen sen muuttumista valtakunnalliseksi julkaisuksi) ja korvaamatonta työtä ei voine yliarvioida: Hannu Salmen työ on mahdollistanut *Lähikuvan* nykyisen kehitysvaiheen ja ilman hänen toimitustyötään ei Suomessa mahdollisesti olisi elokuva-, televisio- ja videotutkimuksen omaa julkaisua, jonka kautta Suomeenkin voi vähitellen syntyä oma tutkimuksellinen keskustelunsa. Kiitos!

Martti Lahti